

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

RIFA Y SUBASTA.

III.

Un decapvespre En Jaume ensellà sa mula, y partí des Niarons cap a Binifarrell com heu solia fé duas ó tres vegadas cada setmana, perque parexia que may estava associat de florí es cuch de s'oreya de na Magdalena. Si com altre temps hagués tengut pò de pegá esquepada s'en hauria anat volant, que per axò bastant bona mula tenia; però segú de que seria ben arribat a qualsevòl hora s'en anava tira tira y a l'entretant ets seus pensaments no estavan aturats.

—Jò m'en vaig a ca s'atlòta, (se deya a éll mateix) com un qui s'en vá a una casa de joch, y no sab si en sortirà rich ó del tot despuyat.

—¿Quants n'hi ha qu'es pensan tocá amb un dit al Cèl y no arriban a tocá es sòtil d'un estudi de ca-séua? ¿Y ella, m'estima ó no m'estima? Aquí está es *quid* de sa dificultat. Es cap y a la fi ella no m'ha triat, no m'ha elegit per sa méua bona cara, ni per sas méuas bonas ó malas qualidats. No téng qu'agrahiró a sa méua estrella sinó a sas méuas pessetas, y axò no m'aconhorta. L'he comprada com qui comprá una mula, y una mula té sa ventatja de que la pòden torná a vendre. Si En Geròni hagués tengut més ánimos, si fós estat més caparrut ara per ventura es casaria amb ella, y ella s'en recordaria tant de mí com de sa néu d'antañy. ¡Y llavónses que té un genió! Es clá: ningú li ha contradit may, ha comandat sempre, y si ella comanda jò hauré d'obehí, hauré de fé sa farina blana, y em farà passá per un cós de guya. Però, ¿qu'hey farem? Ja estig en mitj d'es ball y téng de ballá a la fòrsa siga *mateixa* ó *copèu*. Ja'u veurem, ó sortirà marge ó caramull de pedras.—

Dexem En Jaume amb sas séuas cavilacions un poch tardanas, y tornem a na Tonineta qu'es lectors ja's deuen creure que la téng olvidada.

Aquell mateix dia s'horabaxa, s'en aná a dú aygo de sa font de Binifarrell, que la té molt fresca, llunet de sas casas y pròp de sa partió. Quant tornava amb sa jerreta devall es brás devòra es portell se topá amb En Jaume, qui la saludá amb un:

—Bònas tardes.

Y ella contestá:

—Que Déu mos dó, amb una veu baxeta, però tan dolça qu'hauria cridat s'atenció de qualsevòl qui no estigués tan distrèt ó tan ocupat amb sos seus pròpis pensaments.

En Jaume passá de llís; però axuxí s'atura, es gira y diu:

—Sa jova, ¿no'm donarias un glopet d'aygo?

—¿Y perque nó? Es una Obra de Misericòrdia doná beure a qui té sed.

—N'hi ha de tantas castas de sed que sas Obras de Misericòrdia pòden essé més de catorze.—

Y botant de sa mula, y tenintla p'es cabessó de sa brilla, s'acostá a na Tonina, qui amb sos uys baxos y sas galtes encèsas com una flòr de magrané li allargá sa jerreta.

Si llavónses hagués passat per allá es mèstre de s'escola, ó es Vicari, ó una persona instruhida de segú que s'hauria recordat d'aquella estampa que representa a *Eliecer* y *Rebeca*.

—¡Gracias! (esclamá En Jaume, que no havia begut massa més qu'un aucell qu'embolican es filats.)

—A Déu sian dadas. Si haguésses tengut un poquet de paciència l'haurias trobada més fresca y t'hauria fét més bon profit.

—¡T'ho pensas!

—La t'hauria dada na Magdalena, y amb copa de crestay.

—¿Creus tú per ventura qu'a s'aygo la fá bona ó dolenta es tassó ó s'escudella?

—No, foy. Però en cèrtas ocasions li dona milló gust sa má que la ofereix. ¡Y sas de na Magdalena que son tan blancas y tan finas!

—Sas téuas no'l se ténen enveja. Y maldament no fós axí. ¿Veus tú sa pell d'aquest ensellament? Mira si es ben

nègra. Ydò jò la vaig baratá amb una blanca y bastant bona, y encara hey vaig afagí quatre duros.

—Ja sé que no plañs es doblés quant se tracta de alcansá lo que desitjas. Y si no qu'heu diga sa fésta d'enguany.

—Allò va essé un picapunt, una fantasia de que me'n he penedit més de tres vegadas. Jò estava cègat. ¡Si fós ara! Me pareix que si En Geròni tengúes coratje per arribá a sas tres unsas, el dexava plantat.

—¡Ola! Axò es una ofensa que fás a na Magdalena. Ella val més de tres unsas d'òr.

—Sas jòyas que dú en valen més de sis, y ella en val més de deu y més de vint, però si na Magdalena en val més de deu y més de vint coneg un'altre atlòta qu'en val més de quaranta.

—¿Y ahont está enterrat aquest tresò?

—No molt lluny d'aquí. No hey ha un tir de passetja.

—Bòn cáspi. Però jò t'entreteng y tú frissas. Adió.

—Si al manco haguésses dit ¡a reveure! T'assegur que may havia frissat ménos qu'ara.

—Si axí com t'en vas per amunt t'en venguésses per avall; te podrian creure.

—Si axí com vaig gúaná sa dita, jò tregué sa rifa, t'assegur que tú heu creurias.

—¿Sa rifa? ¿Y tú qu'has prês cap billet?

—Axò es lo que'm desespera. Donaria al acte cént duros per tenirhi un.

—¿Voldrias torná a baratá sa pell de s'ensellament y baratarla amb tanta pèrdua? ¡Jaume, Jaume! No t'en rigas d'una pòbre atlòta.

—Pòbre sia el dimòni d'ánimas. ¿Vòls una pròva cèrta de que no m'en rig?

—¿Quina?

—Ara m'en puig a Binifarrell, en devallá, d'aquí a una horeta y mitja, passaré per devant ca-téua, y siularé: trèu es cap a sa finestra y te diré: Tonineta, estig llibèrt de tot compromís amb na Magdalena.

—¡Oh! no, no, no. No vuy fé mal tèrs a una amiga.

—No l'hey farás, n'estig ben con-
vensut. Ella no t'ho confessará may;
però sas séuas òbras t'ho dirán.

—No, no vuy que la dexas.

—Ella m'haurá dexat à mí. En Gerò-
ni no hey es tornat pús, d'aquí à vuyt
dias sentirás à dí que tots dos festetjan.
En Geròni no es de fura vila.

—¡Jaume!

—Passat demá mumpare vendrá à de-
manartè, y si téng es téu sí d'aquí à
quinze dias aniré à Ciutat y cap al Pa-
lau à trèure sa lletra, y à sa lletra no la
trèuen per tenirla estojada dins sa caxa.

—¡Y tú qu'estavas tan gojós y tan
ufá d'havé guañal sa subasta!

—Hey estiré molt més d'havé trèt sa
rifa.—

Donats aquests antecedents es lector
ja pòt preveure quinas foren sas conse-
cuèncias. Abans de Nadal na Tonineta,
ja casada, s'en aná à viure à n'es Nia-
rons, y no trobá que fós una possessió
tant mal alegre y tant mal sana com
dèya sa tia Coloma. May s'en penedí
d'havé perdut es séus tres enamorats,
ni En Jaume d'havé tudat sas setanta y
pico de lliuras, qu'es cap y à la fi li ha-
vian proporcionat sa ventura de trèure
una bona rifa sensa havé prês billet.

ENRICH ROCH.

EL CORPUS DE SANT MIQUÈL.

1661.

RONDAYA HISTÒRICA.

III.

Era en sa nit. Tot dormia:
Sòls vetlava es *Miquelet*
Que sempre devant se vèya
S'ombra horrible des Marquès.
Tots ets séus òssos croxían
Dins bagues de fèrro estrets;
Ses popes li tremolavan
Des trist recòrd baix des pès;
Y sanch tocava ahontsevuya,
Y tot heu vèya vermey.
P'es caragòl de sa torre
De prònte sént fosques vèus,
Y dins sa presó s'en entran
Dos hòmos, llavò altres tres,
Y dos à's cap d'una estona,
Fins que sèt váren essè.
Tots, abossats amb ses capes,
Enrevoltáren es prês
Muts, inmòvils, com si fossen
Estátues de mármol fret;
Y éll, estorat, los mirava
Sense gosá mourersè
Ni da des séu pit sortida
A n'ets espèssos alens.
Un, à la fi, des qu'havian
Entrat, sa paraula prèn,
Y desenvaynant s'espasa
Diu en tò solemne y sèch:
—*Miquelet!* tú que sa vida

D'es nòstro amich mos has prês,
Poset bé amb Déu, qu'amb sa téua
Has de pagá sa que 'm dèus.
—¡Jesús, Déu méu! ¿qui sou vòltros?
¡Sa méua vida! ¿Què deys?
—Qu'has de morí: presa un Crèdo!
—¡Perdó! ¡perdó! ¡No 'm mateu!
¡Jò vatx fé lo que 'm manavan!
—Vas à morí: ¡ajonayet!
—¡Señós, perdó per la Vèrge!
Ténch infants: son uns pobrets:
Teniu pietat d'aquells àngels
Y un esclau amb mí tendreu.
Vòltros sou molts y sou nòbles,
Jò un pòbre, y fermat me vèys,
Y me pèsan ses cadenes
Y no puch defensarmè.
—¡Has de morí, miserable!
—¡Jesús!... Y de rábi plens
Tots cauen demunt sa víctima,
Qu'amb sos séus plòrs no enternex
Aquells còrs de dura ròca
Que sòls de sanch ténen sed.
Y aquest el toma y li péga,
Y aquell l'estira y l'empeñy,
Y un l'atravèssa amb s'espasa,
Y es puñal d'un altre rèb,
Fins qu'entre tots sèt el dexan
Espidat à sa pared.
¿Qui son, qui son aquests hòmos
Qu'amagats dins un desfrès,
Armats, es vespre, à les fosques,
Amb tal misteri y secret
Tan gran empresa acometen
Cònta un qu' indefens se veu?
S'història (y no sé s'història
D'hont s'ho trèu) ben à dret señy,
Sense escrúpols ni volteres,
Diu que n'hi havia un parey
Del hábit de Calatrava,
Y còmtes, y no sé que;
Però per més qu'axí heu digan
Es llibròts véys, lo cèrt es
Qu'ets escrivans embrutáren
Molt de papé, y hey va havé
Declaracions, y procèssos
Qu'heu embolicáren ferm,
Y amb tot axò la justícia
No vá trèure rès en nèt.
Y per tota providència
Maná el Bisbe (ò per dí vé
Es qu'es Govern ocupava
Fins qu'el Bisbe Manjarrés,
Nombrat per aquesta Mitra
Vengués à posarlasè)
Que fós tancada sa Iglesia
Per tapá amb un negre vèl
Aquell espantós delictè
Que dins ella fonch comès.
Vat' aquí, lectós curiosos,
Per quina causa va sè
Que l'añy de mil y siscentos
Xexanta ú, no hey va havé
P'el Còrpus de Sant Miquèl
Fèsta, processó, ni rès.

ALIQUID.

S' ESTEL AMB COUA.

—Madò Juana, ¿Heu vist axò que
surt cada vespre à sa part de sa Tra-
muntana?

—Sí, fieta. Axò es una mala seña. Es
un estèl amb cóua.

—¿Y que vòl dí un estèl amb cóua?
—Vees qu'ha de volè dí. Un estèl que
dú cóua. Ja'n sentirem à contá de hò-
nes. O fam, ó guerra, ó pèsta, ó mòrt de
qualcú, ó terremòto, ó qui sab lo que
será. Còsa gròssa. No mos ne podem
escapá.

—Jò no voldria que tornás sa cólera,
ni qu'es morís es méu homo.

—Jò crech que será més gròs es festé
encara. Visquem y vorem còses.

—Voleu que vos diga que si per cada
còsa d'aquestes qu'heu anomenades ha-
gués de vení un estèl amb cóua, sempre
hem veuriam mitja dotzena al ayre.

—Ydò sí. Maldament no 'u cregues,
axò pronostica còsa mala. Y sinó, va-
t'aquí es Vicari que t'ho podrà posá
més en clá.

—Me diga, señó Vicari: ¿Quin mal
anuncia aquest estèl amb cóua.

—¿Quin mal? No cap. Estau tranqui-
les y no vos trastorneu qu'aquesta còsa
que veys no vòl dí rès de mal com su-
pòsa la gent ignorant.

—Ydò mos cont qu'es axò que veym
cada vespre.

—Vatx à dirvoshó perque sapiguen
qualque còsa que no sabeu encara. Un
estèl amb cóua es lo mateix qu'aquestes
altres estrelles que veys cada vespre, ó
sia un astre que corre per l'Univers
molt enfòra de nòltros, com s'estèl de
s'auga, y altres estèls gròssos y petits
que veym cada vellada. Sa diferència
qu'hey ha entre es que ténen cóua y es
que no'n ténen es qu'aquells fan sa
vòlta més llargaruda y nòltros no més
los veym quant passen pròp des Sòl.

Sa tèrra es un estèl molt consemblant
à n'es de s'auga que dona vòlta redona
à n'es Sòl amb so temps d'un any, axí
com sa lluna dona vòlta à sa tèrra en
pròp d'un mes. D'estèls com sa tèrra
que vòltan es Sòl s'en conexian abans
y fá poch temps no més que sèt y ara ja
s'en conexan més de cènt.

Ets estèls amb cóua ténen es nòm de
cometas y ja s'en ténen ben coneguts
quatre ó cinch, y saben ets *astrónomos*
es camí que fan y es dia qu'han de tor-
ná passá per pròp de nòltros, però se
creu que n'hi ha molts de cénts ó mils
de *cometas* qu'encara no los han pogut
estodiá ses séues passes. En el dia d'avuy
s'estèl amb cóua qu'arriba, sia es que
sia, es observat per tots es sábis y li es-
todian es camí que fá y amb un conta
senzill saben quin temps li tòca torná à
vení.

Ja'n duan molts d'observats y alguns
d'ells no tornarán fins d'aquí quatre
mil ó més añs, de tan enfòra qu'han
prês sa volada. Uns d'aquests gròssos
que varem veure fa quinze ó vint añs
vengué es temps que l'esperavan y ha-
via ja pròp de tres sitgles que s'en ha-
via anat.

A l'hora d'ara es qui l'observan ja
saben si aquest estèl ha vengut altra
vegada à doná sustos à n'ets ignorants ó

si no havia estat may per aquí en temps nòstro ó d'ensá qu'hey ha memòria d'homos en el món; y saben també quant li tòca torná à vení ó si no tornará may pús per aquí, perque també n'hi ha d'aquests que son còm es forastés, que vénen, passan y s'en van per no torná.

—Diuen qu'ha de passá pròp de sa terra y axò me té retgirada.

—No hey ha motiu per tant. Déu ja'u ha posat tot bé à lo d'aquest mon. No tengau pò de rès qu'encara que vengués dret à nòstros no crech que mos fés molt de mal. Reparau que no té bassó. Que lo que veys es una còsa còm un nigúl un poch més clá à n'es cap però sense aquell brilló nèt d'ets altres estèls sòlids. Y axò mos dona à comprende que no es més qu'un ayre ó un gas que péssa molt poch, tal vegada manco qu'es nòstro ayre.

Lo més que podria succehí si vengués seria à n'es méu poch entendre que quant aquest ayre se mesclás amb so nòstro se quedaria demunt y produhiria moviments dins sa nòstra atmòsfera, que podria essè molt bé qu'ocasionassen temporals y fins y tot si voleu que modificassen ets elements de la terra lo qual no sabem fins à ne quin punt seria perjudicial ó favorable à sa vida y salut de s'homo. Tal vegada es gasos que mos mesclaria serian més respirables qu'es que tenim ara. Axò Déu sòls heu sab y si al cás permet que succehesca qualque dia aquesta còsa no dupteu que será en benefici de sa séua creació, y fins y tot podrá essè en benefici nòstro. Per lo mateix estau tranquiles y que no vos fassa pò una còsa de tan poch pès ni passeu pena de lo que vulga pronosticá.

Pensau qu'hey ha gent tan ignorant que veu aquestes còses tan grans y tan sábies del Univers y no creu qu'hey haja un Déu que les haja creades y dictat ses lleys de sabiduría que retjexan ets séus camins; y qu'axò es s'absurdo més gròs que puga cometre un homo.

—Gracies, señó Vicari, per lo molt que m'ha tranquilisada.

—Jò també les hi don. ¡Que m'agrada senti parlá d'aquestes còses!

PEP D' AUBEÑA.

CONVERSES DE S' ESTEL.

(*Dues beates del Socós sempentetjades per s'escolá que tanca portes.*)

—Fieta, jò m'en vatx à ca-méua sense alsá ets uys per no veurel.

—¡Jesús! ¡María Santíssimeta gloriosa d'els Desamparats! y s'any de s'escolera ja en sortí un abans d'entrodoyrlo. ¿Y que té sa cóua molt llarga?

—Diuen qu'arriba de partdemunt el Temple fins partdevall La Soledat.

—¡Jesús!! ¡Y va tan pòca gent à n'es Jobilèu!

(*Un estól d'atlòts sortint de nadá.*)

—Mira, jò vatx essè es primé que'l finá; sortí es dia qu'es *Monissipal* mos saupá sa ròba.

—Y diuen que *sennefica* renou.

—¡Ca! lo que *sennefica* es fam; jò heu som sentit dí à un moliné des Moliná.

—Y mira, que la té ben llarga!

—Ell contrapassa es baños fins allá ahont jugam à la pilòta.

(*Un rótlo de paperistes de's que fan papé per mita de ses Copiñes.*)

—¡Homo! he vist s'estèl amb una bona trompa; es des més notables que haurem concedit. Sa trajectòria lluminosa té una longitud immensa.....

—¿A quant es vengut s'interió?

—A 25,67.

—¡Mirau qu'es molt, anunciá sa séua aparició amb tanta exactitut!

—¿Y ses *Colonials*?

—A 93,33.

—¿Vòltros que no l'heu vist?

—Mil des Banch d'España y Mil del Nòrt.....

(*Un Municipal y un Sereno.*)

—Veèm ara si mos pagarán, ara que entra s'Ajuntament nou.....

—Jo en tenia esperanses... però aquest estèl amb cóua es capás de desbaratarlós sa *potranca*.

—¡Bastanta cóua duen es séus dèutes!

—Y vòltros el deveu veure bé tota sa nit.....

—Jo d'ensá que mos dèuen tants de mesos, no hey vetx de cap bolla.

X.

XEREMIADES.

Recordam à n'es qui vulgan corre en es *Cós artistich y literari* que té señat sa Redacció des nòstro setmanari, que dia 20 d'aquest mes es es derré dia señalat per admetre ses composicions à ca'n Rotgé-Cadena de Cort-11, ahont los donarán es corresponents resguarts à fi de qu'ets autós premiats presentantse, després de publicats es lemes des séus respectius trabays, pugan presentarshi, y sense més cerimonies, à les sordes y *debo quot debo* pugan cobrá es dinés oferits.

Per si no recordau ses condicions de aqueix *Certámen*, es qui vulgan dirhi, pòren passá per dita Administració y los facilitarán es número ahont sortí anunciat.

**

Demá es sa diada en que la Ciutat celebra sa fèsta aniversari à n'es gran sábi mallorquí, mártir de Jesucrist, el Beato Ramon Lull. Altra témps es pòble de Ciutat y de la part forana li tenian més devoció y l'honoravan axí còm se mereix un Gení que doná tanta glòria à sa nòstra pátria. Avuy en dia son ben redepochs es qui s'en recòrdan d'èll, y sa funció se sòl fé amb pòca assistència y pòques cerimonies. ¡Y pretenim d'illustrats!

**

A sa fònt de na Xona s'aygo era bruta. Es veynats se quexáren ara fa dos mesos, y s'Ajuntament la fé paradá, en lloch de ferlè neta.

Vaja una casta de medicina. Es pitjó sa cura qu'es mal.

Desde llavònses aquells qui vòlen aygo han de corre à sa fònt d'es Teatro ó més enfòra.

¡Bòn estiu los vé demunt! Y si han d'esperá qu'estiga llésta y *pagada* sa porteta nòva que diuen que fan per podé torná à beure aygo d'aquella fònt ja no será aquest estiu tot sòl qu'haurán de corre per aygo. Que los déxan emprá al manco s'aygo qu'hey ha, sia neta sia bruta.

Del mal el ménos.

**

Demanam à n'es Retgidó majó que pertenesca à sa Comissió de policia urinaria que fassi posá un embut encanonat su baix de sa casa número 33 des carré des Pelayres, pues hey ha parroquiáns que ténen per costum de dexarhi cada vespre qualque regalim qu'es llástima que se pèrdi.

¿Estam entèsos?

**

Diuen que ja han posat una banda de retxats de ferro à n'es jardí de sa Llònja. Qualque còsa hem lograt. Bé es vé que no més mos hi hem pégat cinch anys de tira. D'aquí altres tants es possible que hajin posat s'altre.

**

—Tiá, ¿y que vòl dí tombalé?

—Y ¿què sé jò, homo; per qu'ho dius?

—Perque tots es diaris cada dia parlan de sa tómbala y qu'un dóna gafets, s'altra petaques, s'altra botons, etc.

—Homo axò de tomba ó de tombá no sé que puga sè; lo qu'hey ha de veritat es qu'han de rifá totes aquestes còses que regalan, per pagá es gastos de ses Fires.

—Ydò, ¿y axò que no li diuen *Rifa*?

—Però, *hombre*, ¿no veus que si li haguessin dit *rifa* ningú hey posaria; y axò de *Tómbola* escrit amb llenguatge *macarrònic* fa més manjera?

—Ja'u vetx, homo; ja'u vetx; jò axí mateix fas contes de prende billets en arribá s'hora.

COVERBOS.

Una padrina y un nét anavan una vegada fent un viatge, ella qualcant demunt una pacient somera, y ell a peu.

Es nét qu'estava molt mal humorat per una passada que l'hi havian feta, per desengavatsarsè sa ràbia pegá garrotada demunt sas costellas de sa somera.

—*Bárbaro!* (cridá madò María, que axò havia nòm sa padrina.) ¿Quin mal t'ha fèt aquest pòbre animalet?

—*Veyes!* (digué es nét:) ets ases han nat perque los donin garròt.

—¿Ahont has après aquexa bajenada? (digué sa padrina.) ¿Qui t'ha donat aquexes entrañes d'Herodes? No som capás de dí quant compatesch aquets pòbres animals que sufrexan y no es pòren quexá.

—Sa vòstra compasió, padrina, (va dí En Geroni, qu'axò nómia) es com sa capa blava del Cèl, que tot heu cubrex.

—Es, (digué sa padrina suspirant,) perque igualás à tots es mals d'aquest mon. Geròni, Déu ha posat sa compasió en es nòstros còrs, ha volgut que sa compasió sia una obligació, y mos fá per mèdi d'ella participá d'es mals d'ets altres per forsarnos à socorrerlos, per qu'has de sèbre que tots som germans.

—Sí, (digué En Geroni); però ets animals.....

—Fiy méu, (seguí dihent sa bona dòna,) ses criatures humanes pòren esperá una recompensa per cada un d'es mals que patexan. L'esperansa mos aguarda delitosa darrera es plòrs que mos trèu es doló. Però es pòbres animals no ténen més qu'es sofriment actual. Nòltros duym demunt ses nòstres espatles sa maldició deguda à n'es pecats d'es nòstros primers pares: però, ¿quin mal varen fé s'Adan y s'Eva de sa rassa d'ets ases?

—Per ventura, (digué En Geroni amollant una fòrta riayassa,) se menjären lo que quedá de sa poma.

* *

Hey havia una Iglesia amb una bella figura del Arcàngel Sant Miquèl que tenia molta devoció de part des poble.

Y succehia que sovint, sovint, li duyan ciris per prometènses, y s'escolá los hi encenia just devant; pero ses beates, qu'amb més frequència n'hi oferian, nofären que'n havè cremat es ciris fins à mitjan lloch los apagavan, y, ja en poren dú més. Una d'elles tan mateix, una vegada vetlá s'escolá y quant el vé qu'apagava es ciris molt poch temps després d'haverlos encésos, s'hi arramba de mal humó, y li diu:

—*Ola!* y ¿perquè los apagau tan aviat?

—*Dona!* ¿No veys que ja arriban à n'es peus de Sant Miquèl?

—¿Y axo que té que veure?

—*Dona!* que jo no vuy que cremin p'el Dimoni.

Y sa beata sa dá per convensuda. Pero lo cèrt era que s'escolá podia haverhí posat es canalòbres més alts de broch.....

—*No hey degué caure!*

CORRESPONDENCIA.

Sr. Director de L' IGNORANCIA:

Esper que, per experiència d'ets altres mariners y al mateix temps perque es fèt se sábiga, publicarà à n'es séu periòdich lo que'm va succehí diumenge passat dia 26 de Juny del present any.

Jò havia sortit à pescá amb mon pare que ja té prop de setanta anys y amb so méu nin de tretze anys y un nebot de sa mateixa edad es disapte 25 devés les nòu des dematí. Ferem rumbo cap à sa punta de Calafiguera, voltàrem p'El Toro y mos entretenguerem pescant devant *Refubeitx* tota sa nit.

A sa sortida d'es sòl entrá una llevantada fòrta y execá una maró que no podia resistí de cap manera es nòstro botet de 24 pams. A fòrsa de capetjá y de beure aygo poguerem agontarnos y prende redòs darrera es mateix cap de Calafiguera qu'allá hey havia bonansa de la tèrra.

Es vent com més anava més fòrt era, fins que devés mitx dia ja no era agontadó. Nòltros perque à casa no tenguéssen ansi determinarem qu'ets dos atlòts s'en anàssen p'en tèrra amb un pòch de peix y desembarcarem y abandonarem es barco devés les dues, ben amarrat, per acompanyarlos y mostrarlos es camí, havent tengut qu'enfilarnos tots per una enclètxa d'aquell peñal roitx que fa la costa per aquella part.

Quant tornarem à n'es bot que serian les tres des decapvespre mos trobarem amb sa novetat de qu'havia desembrancat un peñal molt gròs; de que ja no hey havia s'enclètxa per hont haviam pujat y no sabiam per quin punt baxá per torná à n'es barco.

A fòrsa de cuydado, de perill de caure mòrts y de témps poguerem embarcarnos altre vegada y trobarem es bot envolvit de tròssos de peñal que li havian caygut casi fregant p'es quatre costats. Es vént anava de mancada y per pò de que un'altre peña no'm fés una còca de nòltros mos ferem enfòra y preferirem esposarnos à ses ones altre vegada.

Sortirem à les sis, la mar era molt gròssa y aquell botet li servia de jugueta. Com més va aná més mancá la mar fins qu'arribarem baix del Terreno qu'eran ja les onse des vespre.

Sòls per miracle me consider viu perqu'es perill va essè en doble y contínuo. Perill de morí negats tot es dematí; perill de finí esclafats devés les dues, perill de pèdre es bot trossetjat per ses ròques y perill de trabucá à sa tornada cada vegada que viravan de bordo.

Sa Providència mos volgué mostrá la mòrt per distints forats, al mateix temps que mos ne gordava. Benehit sia Déu que no desampara ningú may qu'amb ell confia.

Gracies Señor Directó pe sa séua amabilitat y man sempre à son servidor

PERE JOSEP FAR.

* *

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Pens, que pensaràs debades.*

SEMBLANSES.—1. *En que té cò.*
2. *En que té creu.*
3. *En que té seps.*
4. *En que ténen cadenes.*

TRIÀNGUL.....—*Clacell-Clacé-Clac-Clá-CL-C.*

PREGUNTES...—1. *Còll de beata, vestid de pòbre y llàgrima de ciuda.*
2. *Perque en el Cèl no'l vòlen.*
3. *Sa fosca.*

FUGA.....—*Val més essè pòbre de bens, que de parens.*

ENDEVINAYA...—*Es safrá.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un qui sab lo qu'es s'estèl amb còua.*
Nòu.—*Una Novia sense mal de caps, y son marit ¡Pòbre Angelet!*

Sis:—*Metirrotxini.*
Y una no més:—*En Periquitos.*

GEROGLIFICH.

a I a

CAPES ¡Viva el Rey!! EIFANOI

UN AMICH MÈU.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una figa flò à n'el Socós?
2. ¿Y una Iglesia à un barco?
3. ¿Y un campaná à una taula de carnicé?
4. ¿Y un farré à un campaná?

QUIDAM IGNARUS.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquets pichs amb lletres que llegides diagonalmènt y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dòna; sa 2.ª, un llinatge mallorquí; sa 3.ª, lo que moltes vegades está el Cèl; sa 4.ª, dos números romans, y sa 5.ª, una lletra.

J. S.

PROBLEMA.

Estant un hòmo per à morí encarregá à n'es seus fiys que posásen à sa séua sepultura, lo siguent: «Aquí descansa un pare, à son costat un fiy, dos cuñats, el tio y es nabot, qu'apesá d'axò no compònen més que dues persones. A. E. R. I. P.»

¿Com pòt essè possible?

COLAU CALIU.

FUGA DE CONSONANTS.

A..O ..E..A .A .O. U.

METIRROTXINI.

ENDEVINAYA.

Ni som Déu ni heu vuy essè,
Ni la Vèrge es mumare,
Y puch arribá à essè
Fiy de lo Etern Pare.

COLL BEDOCAT.

(Ses solucions dissapte qui té si som cius.)

2 JUNIOL DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.